

ANH HÙNG LỖ VẬN CŨNG NGUYÊN

ANH HÙNG

(Tài liệu Văn học & Lịch sử).

*Chim quỳên xuống đất cũng quỳên
Anh hùng lỗ vận cũng nguyên anh hùng.*
(Ca dao VN).

THƯ TTBG

GỬI CỰU ĐẠI ÚY PHI CÔNG TRẦN VĂN PHÚC,
PHI ĐOÀN 518, QLVNCH.

April 21/2017, thứ Sáu. 9:13 PM

Anh Phúc thân,

RẤT MỪNG mà biết ở thời buổi này, trong cái thế giới đầy vật chất thực dụng và ở những ngổn ngang tâm trạng của những con người lạc loài đất khách mà vẫn CÒN CÓ một người như anh với những trăn trở về lịch sử của một quê hương đã mất nơi xa.

Có một *Anh* thì hẳn cũng vẫn đang và sẽ có nhiều *Anh* khác nữa. Sự Thật Lịch Sử chính là như thế.

Trong thư này, tôi không dám lạm bàn những gì tôi không tận mắt nhìn thấy, mà chỉ mong chia sẻ với anh vài lời từ trái tim của một con người luôn luôn khắc khoải về cái vận mệnh triền miên đau khổ của Bà Mẹ Quê Hương.

Có điều, vì tôi là người cầm viết nên cái nhìn có phần mênh mông (mà anh dùng chữ “mong manh”) hơn “lính tráng quy cũ” các anh. Với tôi, Thời Gian vẫn là vị quan tòa công minh tuyệt đối trên tất cả mọi phán đoán của Con Người và Lịch Sử. Cái Thời Gian ấy có khi phải nghĩ là rất dài đến như vô tận, hoặc như **không có** thời gian!

Thời gian mất nước của chúng ta chỉ mới xảy ra 42 năm, quá ngắn cho một định giá đúng đắn để biết thế nào là Sự Chân - Thật của nó.

Trong chuỗi dài lịch sử tổ tiên, có những sự kiện mà phải đến hơn ngàn năm sau mới được làm cho sáng tỏ. (Ví dụ trường hợp oan uổng tiếng xấu của Vua Lê Long Đĩnh, vị Hoàng đế cuối cùng nhà Tiền Lê; 1005 —1009).

Công việc của các quan Ngự Sử là **theo lệnh Vua** mà ghi xuống các cái gì họ nhìn thấy (không cần bình luận, suy xét). Thì công việc của các ông “sử gia tân thời” Phan Nhật Nam, Olivier Todd... cũng là (**theo lệnh của cái tâm hồn bất lương**) ghi xuống những gì có thể đem cho họ lợi lộc, tiếng (tai).

Có gì mà mình phải bận tâm theo những điều bá láp, sai lầm họ đã viết?

Vấn đề quan trọng là các kẻ hậu sinh (như anh, như tôi và vô số lớp đàn em đàn cháu của mình) **có biết suy ngẫm lại lịch sử hay không** (như chúng ta đang từng suy ngẫm lại trường hợp Vua Lê Long Đĩnh). Hơn 1000 năm, lịch sử nhà Tiền Lê và những oan uổng của Vua Lê Long Đĩnh cứ được xào đi nấu lại một cách không sai chạy trong tay các nhà chép Sử nhiều thời đại (luôn cả nhà danh sử Trần Trọng Kim triều Nguyễn).

Thế nhưng...

Một triều đại và một ông Vua đã đi vào bóng tối thiên thu mà vẫn còn có những kẻ hậu duệ (như tôi và nhiều người nữa) ngồi ngẫm suy để tìm cho ra giá trị chính xác của giai đoạn đó, con người đó... thì nói gì bây giờ, loài người rất thông minh, làm sao lại không có kẻ bận tâm tìm hiểu Sự Thật Lịch Sử **vừa mới xảy ra** chỉ 42 năm xem sai-đúng ở điểm nào?

Phân Anh, tôi (và những người NHƯ chúng ta), thì cũng đang làm công việc của các Sử gia thời trước và các ông “sử gia” Olivier Todd, Phan Nhật Nam thời bây giờ đó chứ.

Chỉ một điều **vô cùng khác** là chúng ta nhìn, ngẫm nghĩ, suy tưởng và phơi bày Lịch Sử Cận Đại từ những trải nghiệm riêng và bằng chữ nghĩa hay lời lẽ chân chính từ **cái Tâm lương thiện** mà thôi.

Ở đây xin nhắc lại câu đã viết cho anh trong lá thư hôm qua:

“Thời Gian đãi lọc tất cả từ cái Tốt đến cái Xấu.”

Dù vậy, không phải vì **chờ đợi** sự đãi lọc của Thời Gian mà trong hiện tại mình KHÔNG làm gì hết.

Xin trả lời: *“Luôn luôn là CỐ.”* Sự suy ngẫm cũng chính là điều “đang làm” của chúng ta. (Nếu không, thì cả anh lẫn tôi đều đã là những con người vô Tâm, vô Trí, không mẫn mà với điều gì ngoài vật chất thực dụng; hoặc chí ít cũng trở thành những kẻ háo danh háo lợi như các “sử gia” với những quyển sách bóp méo Lịch Sử, quảng cáo rầm rộ thời bây giờ).

Anh Phúc thân,

Vẫn còn vô số phương tiện cho mình thực hiện điều “chép Sử” và lưu lại đời sau những Sự Thật Lịch Sử chân chính. Ví dụ, những lá thư nhận từ anh phơi bày nỗi ưu tư theo những điều giả dối bóp méo Lịch Sử, (nếu anh cho phép), sẽ được tôi in xuống trên các bản văn, độc giả có dịp đọc tôi cũng đã vô tình được nhận những chia sẻ hiểu biết của anh. Cứ thế mà họ tự mình suy ngẫm để tìm ra Sự Thật ở đâu trên một giai đoạn Lịch Sử rất đau buồn của

Quê Hương. Những trần trở của anh (có thể) không được đón chào rầm rộ như chữ nghĩa của Phan Nhật Nam & Olivier Todd, nhưng cái giá trị trong “**những điều mắt thấy tai nghe của một nhân chứng sống**” vẫn không phải là “**mớ cốp nhặt quơ quào trên những mảnh đoạn tầm thường đối trá về Lịch Sử**”.

Phân với cò dẫu có nằm cạnh nhau đến cả trăm năm thì phân vẫn là phân và cò vẫn là cò, anh Phúc ạ.

Có những điều rất tầm thường mà đến thật lâu, tôi mới hiểu. Ví dụ như các câu ca dao:

Cái cò mà đi ăn đêm

Đậu phải canh mềm lộn cổ xuống ao

Ông ơi, ông vớt tôi nao

Tôi có lòng nào ông sẽ xáo măng

Có xáo thì xáo nước trong

Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.

Tình mẫu tử thâm sâu của (dù chỉ là) một con cò được phơi bày trong các câu ca dao mình vanh vách thuộc từ khi 5 tuổi, vậy mà phải trải qua gần hết một kiếp người, tôi mới chợt thấm rõ cái ý nghĩa thâm thúy của nó trên từng chữ từng câu.

Lịch Sử (và tất cả mọi điều) cũng đều là như vậy.

Theo ví dụ trên thì khi còn nhỏ tôi đã **không kịp nhìn ra** giá trị mênh mông của tình mẫu tử ẩn tàng trong đó; nhưng không phải vì “sự tối dạ” của tôi mà làm biến mất đi 6 câu ca dao tuyệt vời **đã từng** và **vẫn còn đang** hiện hữu trong kho tàng chữ nghĩa VN.

Trong cuộc sống ngày nay, chỉ với vài trăm dollars mua máy laptop, ai cũng có thể trở thành “nhà văn” hoặc “nhà viết Sử”; nhưng không phải vì thế mà Văn Chương hay Lịch Sử Chân Chính lại bị hủy diệt.

Sự “không bị hủy diệt” ấy chính là những suy gẫm, hồi tưởng, sàng đi lọc lại hoài hoài trong óc theo những vấn đề mình đang trần trở. Tôi vẫn luôn tự nói với mình điều đó. Vì vậy mà **không bao giờ bận tâm** theo những điều giả tạo chung quanh.

Anh Phúc thân,

Chưa bao giờ tôi dám nói với ai về lịch sử VN (ngoại trừ với Âu Cơ theo những thắc mắc tìm tòi của nó). Chỉ là vì “hứng thú” theo những nỗi niềm (có phần bi quan!) trong lá thư anh gửi nên mới phơi bày ra những ưu tư đồng dạng của chính nội tâm mình. Nhưng, “ngôn bất tận ý”. Có gì sơ sót, mong anh thứ lỗi.

Thân mến,

TTBG.

□

